

NĚKDO NA MĚ ČEKÁ

Stála jsem nerozhodně před otevřenou skříní a pohledem hodnotila celý svůj šatník. Žaludek jsem měla stažený mírnou nervozitou, která se s přibývajícimi minutami stupňovala.

Které šaty jsou na dnešní setkání nejvhodnější?

Světlo slunečních paprsků se odráželo v zrcadle na vnitřní straně dveří skříně. Natáhla jsem ruku a po jednom začala vytahovat ramínka se šaty.

Co si má obléct vdaná žena, když se chystá tajně setkat s jiným mužem?

Červené jsem ihned zamítla, jsou příliš nápadné, bílé zase příliš nevinné – a tak jsem se necítila ani náhodou. Tyhle jsou příliš krátké a na dalších se trochu zadržává zip. Tak ty v žádném případě! Dnes musí všechno proběhnout hladce, záleží na každé maličkosti.

S úlevou jsem se nakonec rozhodla pro šaty z elastické látky s lodičkovým výstřihem a se vzorem zelených čtverců různých odstínů na bílém podkladě.

Ano, tyhle budou nejvhodnější, konstatovala jsem spokojeně.

Nervozita mi znovu sevřela žaludek. Proběhne všechno tak, jak předpokládám?

Zrak mi padl na konferenční stůl v obývacím pokoji. Na talíři tam zůstal nedojedený banán, nedokázala jsem ho sníst celý ani namísto oběda. Schroupala jsem k němu pár sušenek, ale v ústech mi po nich zůstal pocit sucha a prašnosti. Z barové skříňky jsem vylovila jiné, čokoládové s malinovou náplní, a dvě z nich jsem si pomalu nechala rozplynout na jazyku. Sladká chuť byla přímo nezbytná. Moje tělo vyžadovalo, abych doplnila energii,

kteřou v něm spalovala kařždá moje myšlenka na to, co dnes přijde.

Naštěstí jsem byla doma sama, bez rodiny, a tak jsem se mohla v klidu nachystat. Šaty, které jsem si koupila letos na jaře, mi padly dobře. Netušila jsem, že si je poprvé obléknu právě k takovéhle příležitosti.

Kulmou jsem si udělala na čerstvě umytých vlasech pár vln. Rtěnku jsem zvolila jemnou, narůřžovělou, aby jen trochu zvýraznila barvu mých rtů. Zamyšleně jsem se zahleděla do zrcadla. Vypadám na čtyřicet? Jak mě bude po více než dvacetiletích vidět on – nebudu se mu zdát příliš... jiná? Dvacet let zanechá stopy na tváři kařždého. A já – poznám ho vůbec?

V té chvíli mě z myšlenek vytrhlo zvonění mobilu. Skryté číslo volajícího.

„Aneto?“ oslovil mě známý hluboký hlas. „Anetko, platí to, dnes ve dvě?“

„Ano... platí.“ Můj hlas zněl chraptivě. Nasucho jsem polkla.

„Jsi ještě doma?“ zajímal se. „Stihneš to?“

Po těle mi naskočila husí kůže. „Stihnu,“ řekla jsem potichu. „Za chvíli odcháším.“

„Těším se na tebe,“ řekl mi spokojeně. „Mrzí mě, že je to tak daleko... Vlastně si můžeš vzít taxík,“ navrhl, „zaplatím ho, samozřejmě.“

Myšlenky mi začaly v panice kroužit hlavou jako splašené. Taxík, taxík... Jestli si ho zavolám, tak určitě ne před náš panelák, protože by mě mohli vidět sousedi. A potom, ten časový posun...

„Taxíkem tam přijedu dřív, než jsme se dohodli,“ poznamenala jsem.

„To nevadí, budu tě čekat,“ řekl s nadějí v hlase.

Zamyšleně jsem vypnula mobil. Jeho zvláštní, hluboký hlas mě přenesl do minulosti. Před očima se mi míhaly vysoké stromy, jejich větve na pozadí tmavnoucí oblohy, jak jsem je viděla, když mě nesl v náručí. Vyřbavil se mi

příjemný pocit z doteku jeho rukou, když mě objímaly ve víru tance.

Bylo to tak dávno, a přece jsem si na to dokázala vzpomenout, jako by se to stalo včera. Bože, je možné, že od té doby uplynulo víc než dvacet let?

Vzala jsem do ruky kabelku a zkontrolovala její obsah. Když jsem ji zavřela, napřímila jsem ramena, zvedla hlavu a pevně v dlani sevřela řemínek kabelky.

Je rozhodnuto.

Od téhle chvíle nebudou následující události záviset jen na mně. On to tak chtěl, on trval na tom setkání a já mu vycházím vstříc.

Naše tajné setkání, protože nikdo jiný o něm nesmí vědět. A doufám, že se to nikdo nikdy nedozví. Ne, ani moje kamarádky, které byly při tom, když jsme se seznámili. Tehdy jsme netušily, kam se budou naše životy ubírat. A já jsem o nich nevěděla to, co vím dnes. Teď už znám jejich tajemství. Jsou uzamčená ve mně, ukrytá navždy.

Dnešní den bude mým tajemstvím.

Když jsem o dvě ulice dál nastoupila do taxíku, před očima se mi kromě ulic hlavního města začaly míhat vzpomínky na událost, která proběhla před více než rokem a jejímž důsledkem bylo dnešní setkání. Jela jsem tak zároveň vstříc i všemu, co se stalo před více než dvaceti lety.

Protože tehdy to celé začalo.

ZVLÁŠTNÍ POZVÁNÍ

Seděla jsem v kuchyni u stolu v růžovém flanelovém pyžamu, s nohama položenýma na druhé židli. V jedné ruce jsem držela rohlík s máslem, v druhé hrníček s kakaem. Při pohledu na manžela se mi sousto rohlíku v ústech proměnilo na gumu bez chuti.

Byla sobota, půl deváté ráno. Červnové slunce nakukovalo oknem do místnosti, vypadalo to na pěkný letní den.

Jenže ne pro mě.

Bez nálady jsem pootevřenými dveřmi pozorovala muže, jak si v obývacím pokoji před zrcadlem obléká lehkou košili s krátkými rukávy a do tašky si chystá nějaké oblečení.

„Tak kolega Ruda?“ zanotovala jsem plnými ústy. Nervózně jsem zakroužila v ruce hrníčkem. Kakao se rozvířilo po jeho sněhobílé porcelánové vnitřní stěně. „Co si zas koupili pěkného?“

Manžel se na chvíli zastavil a podíval se nepřítomně směrem ke mně. „Novou sedačku a pár skříňek do obýváku,“ odpověděl.

Pevně jsem se opět zahryzla do rohlíku a ukousla si dost velký kus. „A to nemají nikoho z rodiny, kdo by jim pomohl?“

„Asi ne, když poprosil mě,“ odvětil.

Pozorovala jsem ho, jak si dává do tašky staré tenisky. Mému pohledu se vyhýbal. Už několik měsíců mě nevnímal, jako by byl zahlcen vlastními myšlenkami. Prý hodně práce. Ani toho nového pyžama si nevšiml. Bylo schválně růžové, byla jsem zvědavá, jestli na ně zareaguje. Jestli si vzpomene, jak mi kdysi říkal, že když se chce se mnou milovat a mám růžové pyžamo, cítí se jako pedofil. Strašně jsme se tomu tehdy smáli, měli jsme v sobě už dost vína a kromě věrnosti jsem mu přísahala i to, že se před ním už nikdy nezjevím v růžovém pyžamu.

Nevšiml si ho ani včera, ani dnes ráno.

„Přijdeš až večer?“

„Ano, nejdřív večer.“

Nervózně jsem přežvykovala a ještě nervózněji jsem začala bubnovat prsty o stůl. „Příští víkend tu nebudu,“ oznámila jsem mu své náhlé rozhodnutí, „tak si nic neplánuj. Zůstaneš tu s Terezkou.“

Zastavil se a polekaně se zamyslel.

Všimla jsem si, jak mu poklesly koutky úst, jak svěsil

ramena. Upřeně jsem ho pozorovala a čekala na jeho reakci. On však mlčel.

„Proč nic neříkáš?“ naklonila jsem se nad stůl. Nohy v trepkách s kočičíma ušima jsem spustila na zem. „Snad mi nechceš oznámit, že i příští víkend pojedíš kolegovi Rudovi pomáhat skládat nábytek? Co to bude pro změnu, ložnice? Anebo to bude nějaká kolegyně, která potřebuje složit Rubikovu kostku?“

Hlas se mi trásl nervozitou. To, že několikrát do týdne přichází domů pozdě, jsem se snažila tolerovat už pár měsíců. Teď k tomu však přibyl i víkend strávený mimo domov! Cítila jsem, že akceptovat jeho chování začíná být nad moje síly. Role tolerantní manželky mě přestávala bavit.

Měla jsem podezření.

„Proč se hádáte?“ V kuchyni se objevila Tereзка, do této chvíle zamčená v koupelně. Kdysi jsem netušila, že si v koupelně zřídí přechodné bydliště a pro nás to bude nedobytná pevnost. Byla jsem ve čtrnácti taková i já?

„Nehádáme se,“ ubezpečil ji manžel. Potom se na mě podíval. „Samozřejmě že budu s Terezkou,“ dodal.

Ani ho nezajímalo, kam se chystám.

„Copak je mi pět?“ ohradila se. „Stejně půjdeme s kámoškama na Zlaté písky.“

„Nepřipal se na sluníčku,“ popotáhla jsem ji jemně za vlasy. „A slib mi, že nebudeš plavat v hloubce.“

„Ne, budu plavat ve vodě po kolena,“ odsekla. Vzápětí mě objala. „Plavu líp než ty,“ připomněla mi.

„Teď zaskoč do obchodu a potom vyluxuj,“ přikázala jsem jí.

„Mamííí, můžu až zítra?“ vrhla se mi kolem krku. „Čeká na mě Hedvika, dostala k narozkám nový tablet, tak...“

„Tak cestou od Hedviky můžeš přinést z obchodu to, co máma potřebuje,“ přerušil ji můj domácí pán tvorstva. Zvědavě jsem se na něj zahleděla. Konečně zájem o mě, po takové době, i když se to týká jen nákupu...